

How to Plan a Wedding for a Royal Spy

Vanessa Kelly

Copyright © 2015 Vanessa Kelly

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Nunta unui spion regal

Vanessa Kelly

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KELLY, VANESSA

Nunta unui spion regal / Vanessa Kelly

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4541-8

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

VANESSA KELLY

Nunta unui spion regal

Traducere din limba engleză

Elena Arhire

Capitolul 1

Londra, august 1815

După ce îi plăti birjarului, Will ridică privirea spre reședința elegantă aflată în capătul Wimpole Street. Fusesse acasă la domnul Dominic Hunter de trei ori în ultimii patru ani, când se aflase în Londra din ordinul lui Wellington, ca să facă schimb de informații cu puternicul spion. Cu toate că inițial Dominic îl recrutase pe Will în rândurile serviciului de informații, nu trecuse mult până să se ocupe de transferul lui în unitatea de ofițeri de cercetare ai ducelui – soldați care erau în stare să deseneze hărți, să adune informații, să coopereze cu călăuze locale și să evite să fie prinși de inamic.

Dominic îl alesese și pe Alasdair, scoțându-l din Garda Neagră și transferându-l în rândul personalului lui Wellington. Alec era potrivit pentru a deveni agent de informații al armatei. Vorbea fluent spaniola și portugheza, putea să deseneze ca un specialist afurisit și era la fel de viclean ca diavolul însuși. Maestrul în spionaj îi sugerase ducelui ca Will și Alec să fie parteneri în majoritatea misiunilor, chiar dacă se obișnuia ca ofițerii de cercetare să lucreze cu partizanii spanioli care cunoșteau terenul și politicile locale. Dar Dominic insistase ca Will și Alec să lucreze împreună, iar Wellington fusese de acord, în cele din urmă.

De ce insistase Dominic atât de mult pentru acest parteneriat încă era un mister, dar spionul era recunoscut pentru interesul ascuns pentru viețile copiilor nelegitimi ai prinților din familia regală. De exemplu, Aden St. George, un fost căpitan din Dragonii Regali și unul dintre cei mai buni spioni ai lui Dominic, era fiul nelegitim al prințului regent. Și nu părea o coincidență faptul că trei bastarzi regali fuseseră recrutați în serviciul de spionaj al Angliei. Will credea adesea că Dominic avea un scop ascuns pentru el, Alec și Aden.

Desigur, războiul se terminase, așa că nu prea mai conta ce își dorea Dominic. Gata cu furișatul în spatele liniilor inamice, adoptând

deghizări absurde și mizere și asumându-și riscuri ce puteau să-l trimită pe Will direct în închisoarea franceză. Nu, acea parte din viața lui se încheiase. Avea alte ambiții acum, unele cărora rămânerea în serviciul de spionaj nu le servea la absolut nimic. Chiar dacă bărbații din familiile bune fuseseră în timpul războiului în serviciul de informații, nu părea o profesie respectabilă pentru un ofițer sau pentru un gentleman.

Will voia o viață respectabilă și o carieră, care să îi permită să treacă peste stigmatul originii lui și al situației financiare modeste. Iar ca să o facă, trebuia să-și lase viața actuală în urmă.

Ieși din reverie când două femei de vârstă medie trecură agale pe lângă el, umbrelele lor ocupând aproape tot trotuarul. Una făcu o referire la soldații fără maniere. Will se trase înapoi în grabă, ferindu-se de împunsătura în ochi a uneia dintre absurdele umbrele cu volănașe.

Când femeia mai în vârstă îi aruncă o privire scurtă și fulgerătoare, el răspunse cu cel mai fermecător zâmbet și făcu un gest reverențios cu o înfloritură a pălăriei. Femeia pufni și murmură cuvântul *infumurat* destul de tare ca Will să audă, iar el se abținu să nu rădă. Dumnezeu, ce bine era să fie din nou în Anglia! Acolo, cel mai mare pericol cu care se confrunta era să fie lovit în ochi cu o umbreluță ori să înfrunte privirile tăioase ale matroanelor din înalta societate.

Zâmbind în sinea lui, urcă în fugă treptele casei lui Dominic și ridică inelul de metal. Ușa se deschise larg și dezvăluî un bărbat mai în vârstă, unul dintre foștii agenți ai lui Dominic, care acum lucra în casa lui. Acesta luă pălăria și mănușile lui Will, apoi le dădu majordomului, care se ivi ca prin farmec de undeva din spatele casei.

– Ah, Smithwell, văd că încă te furișezi pe la spatele tuturor, spuse Will, dojenindu-l pe amicului său serios.

– Las furișatul pe seama pozițiilor inferioare, căpitane Endicott, răspunse Smithwell cu dispreț. Smithwell iubea să joace rolul majordomului țepăn, chiar dacă odată fusese unul dintre cei mai nemiloși agenți. Domnul Dominic te roagă să îl aștepți în salon până când este pregătit să te primească.

Will oftă, știind că putea să aștepte destul timp. Adesea, Dominic era chemat în ultimul moment să se ocupe de chestiuni urgente și nu era o persoană care să se grăbească. Acea întâlnire părea oricum o pierdere de vreme, din moment ce Will nu avea nici o intenție să accepte misiunea pe care Dominic încerca să i-o plaseze. De fapt,

în acea zi avea să își dădea demisia din jocul spionajului o dată pentru totdeauna.

Smithwell îl conduse spre salonul care dădea într-o grădină mică aflată în spatele casei.

Will se opri în pragul ușii, luat prin surprindere pentru o clipă. Mai așteptase în acea cameră – își amintea întâlnirile elegante, dar austere, la umbra jaluzelor taciturne albastre și cenușii, completate de un mobilier bine lucrat, dar simplu. Totuși, acum camera impresiona prin pereții galbeni și draperiile în dungi roi și galbene, care încadrau marea fereastră boltită. Mobilierul vechi fusese înlocuit de canapele capitonate și fotolii confortabile, acoperite cu un material extrem de vesel cu model floral. Parcă fereastră fusese larg deschisă, și o grădină de vară fusese transportată în încăperea. Efectul era accentuat de vasele largi cu trandafiri galbeni – două pe șemineu și una pe masa rotundă de la fereastră.

Camera era atât de diferită de Dominic, un bărbat care rareori arăta altfel decât sumbru, încât Will, uimit, izbucni în râs.

– Parcă m-aș afla într-un budoar afurisit de femeie, nu-i așa? Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că bietul bătrân Dominic și-a pierdut mințile, spuse o voce cunoscută.

Când se întoarse, Will îl văzu pe vărul lui ridicându-se relaxat din fotoliul ascuns într-un colț al alcovului plin cu rafturi de cărți.

– Alec! Am crezut că ești prins cu regimentul tău din Paris.

Spre deosebire de Will, care petrecuse ultimele săptămâni vânând rămășițele armatei lui Napoleon, Alec mășăluisese spre Paris cu trupele care se ocupaseră de consolidarea ocupației.

– Mda, suspină Alec. Am avut zile grele când tu te aventurai spre frontieră. Te-am invidiat, ticălos norocos ce ești!

Will pufni la auzul disprețului său.

– Da, sunt sigur că Parisul a fost o tortură pentru tine.

Fără îndoială, Alec acceptase șederea ca o șansă de a bea și de a vizita toate femeile ușoare în drumul lui prin oraș. Indiferent unde mergea, întotdeauna femeile se aruncau la picioarele lui. Will fusese deseori obligat să-i salveze pielea vărului său, scoțându-l din încurcătura înainte ca vreun tată sau un soț enervat să vină după el cu o pușcă sau cu o muschetă veche și chiar, într-o pățanie memorabilă, cu o macetă.

Alec îi aruncă un rânjet malefic, dar nu-i mai făcu jocul.

– Când te-ai întors în Londra?

– Abia ieri, cu toate că eram în Anglia de câteva săptămâni. Am vizitat-o pe mătușa Rebecca în Hampshire. Am vrut să văd cum se descurcă după moartea unchiului meu.

Lui Will încă nu-i venea să creadă că unchiul Philip murise, ceea ce îl afecta foarte tare pentru că nu reușise să se întoarcă în Anglia la timp pentru funeralii.

Will, nepotul unui baronet, fusese trimis să trăiască sub tutela lui Philip Endicott, la puțin timp după naștere. Unchiul Philip, un văr al familiei, fusese un gentleman prosper, ce dusese o viață liniștită alături de soția lui, Rebecca, la țară, în Hampshire. Neavând copii, îl adoptaseră cu generozitate pe Will, tratându-l ca pe propriul lor fiu și ajutând la înăbușirea scandalului nașterii lui. De când murise mama lui Will, când el avusese mai puțin de un an, Endicott fusese singura familie pe care o cunoscuse vreodată. Tatăl lui, ducele de York, începuse să se implice în viața lui de îndată ce Will împlinise 16 ani, dar nimeni nu-l putea înlocui pe unchiul Philip.

– Ce face mătușa ta? întrebă Alec cu voce plină de empatie.

Will ridică din umeri.

– Destul de bine. Nepotul unchiului Philip a moștenit averea și conacul, dar mătușa mea a fost pe deplin răsplătită. Și-a cumpărat o casă lângă Basingstoke, aproape de surorile ei.

Alec se încruntă.

– Și cu tine cum rămâne? Unchiul tău a făcut vreun aranjament pentru tine sau ai fost lăsat complet de izbeliște?

Will privi în treacăt căruciorul de lângă șemineu pe care erau câteva sticle.

– Ce bei? Se pare că avem de așteptat, așa că aş putea la fel de bine să mă alătur.

Turnă într-un pahar de cristal un strop din ceea ce știa că era cel mai fin coniac. Anii de luptă împotriva inamicului nu-l opriseră pe Dominic să profite din când în când de contrabanda franceză.

– Chiar așa, întrebă el, dorind să evite o discuție despre problemele lui financiare, ce naiba s-a întâmplat cu Dominic? El făcu un gest vag spre mobilierul de pluș, ușor feminin. Nu este ceva tipic pentru el.

Alec îl studie cu o privire scrutătoare, evident cumpănind dacă trebuia să continue discuția despre situația actuală a lui Will. Erau puține de zis. Cu toate că unchiul Philip îl lăsase cu o situație financiară decentă, ceea ce era mai mult decât rezonabil, asta nu-i putea

permite să ducă o viață de gentleman. Cel puțin nu o viață pentru un gentleman care locuia în Londra sau care își dorea să avanseze în cariera militară.

– Sir Dominic s-a căsătorit de curând. N-ai auzit?

Privirea lungă și ironică a lui Alec dădu de înțeles că nu fusese păcălit de eschivarea lui Will.

– Am crezut dintotdeauna că s-a însurat cu munca lui, replică el, cu adevărat surprins. Cine este doamna cea norocoasă?

Alec își dădu ochii peste cap.

– N-am nici o idee și trebuie să spun că nu sunt interesat de subiect. Iar eschivarea ta evidentă – care este chiar patetică pentru un agent cu valoarea ta – sugerează că unchiul tău nu ți-a asigurat viitorul. Totul s-a dus nepotul ăla prost?

– El a făcut ce a putut, dar cea mai mare parte din avere era legată fie de moștenire, fie de aranjamentele de căsătorie ale mătușii. Când Alec începu să înjure, Will ridică o mână. Unchiul Philip a fost mai mult decât generos, iar ce mi-a lăsat ar trebui să îmi ajungă până când primesc o promovare sau o poziție într-unul dintre ministere.

Alec scoase un oftat și se lăsă pe spate în fotoliul elegant, dar fragil, care scârțâi alarmant sub trupul lui impunător.

– Îmi doresc să-mi dai voie să te ajut, băiete. Știi că eu am mai mult decât suficient.

Mai mult decât suficient era o afirmație modestă. Alec era moștenitorul unui conte scoțian bogat, iar bunicul lui era deținătorul actual al titlului. Dar, potrivit legii scoțiene, titlurile puteau fi transmise pe linie feminină. Mama lui Alec – decedată cu mult timp în urmă –, singurul copil al contelui de Riddick, fusese nevoită să se mărite când avusese o scurtă aventură cu un duce din familia regală. Datorită descendenței, Alec primea o alocație generoasă, pe care întotdeauna își dorise să o împartă. Dar Will refuza să primească mila vărului său, nefiind dispus să devină dependent de el sau de oricare alt bărbat.

– Și tu știi că nu o să fac asta.

Will învârti lichidul de culoare brună în pahar înainte să ia o înghițitură. Discutaseră deja despre asta de o sută de ori, iar rezultatul fusese întotdeauna același.

Frustrarea lui Alec era evidentă.

– Ei bine, să nu dai vina pe mine dacă ajungi într-un azil.

Will râse.

– N-o să ajung. Acum, de ce nu schimbăm subiectul?

– Cum vrei. Tonul amical al lui Alec îl puse pe Will în gardă. În Restimp ce ai fost în Hampshire, s-a întâmplat să-i vizitezi pe înstăriții din zonă?

„Dumnezeule!“ Vărul lui era cu adevărat incorigibil.

– N-am avut timp.

Alec ridică sprâncenele cu o surprindere exagerată.

– N-ai putut să găsești câteva minute ca să te oprești și să vizitezi vechii prieteni? Îmi vine greu să cred.

– Ba să crezi, replică el cu o notă de avertizare clară în voce.

Firește, Alec o ignoră.

– Ce păcat că n-ai avut timp să treci pe la vechii tăi prieteni, vicontele și Lady Reese. Cred că ei au fete, nu-i așa? Gemene, așa mi-ai spus.

După ce își puse paharul pe masa fragilă și ridicol de drăguță, Will se sprijini cu umărul de șemineu.

– Îți dai seama că încă pot să te iau la bătaie, nu?

Lui Alec îi scăpă un hohot de râs.

– Încearcă și o să vezi cât de departe ajungi! Acum, să ne întoarcem la încântătoarele fiice ale lui Reese. Când plănuiești să le vezi? În special pe una dintre ele, așa spune.

– Dumnezeule, omule! Ai văzut fetele o singură dată, de la sute de metri. Și asta a fost acum trei ani. N-ai nici o blestemată de idee cum arată.

Când Alec începu să îl contrazică, Will se gândi serios să-l ducă pe vărul lui în grădină și să-i dea o chelfăneală bună. După situația lui financiară, subiectul care îi plăcea era domnișoara Evelyn Whitney – în lipsa unui termen mai bun, iubita lui din copilărie, chiar dacă *el* nu ar fi folosit niciodată acel cuvânt ca să o descrie. De fapt, rareori vorbea despre Evie. Dar se părea că spusese destule de-a lungul anilor ca să-i dea lui Alec dovada sentimentelor față de ea.

Sau, mai corect, pe care le *avusese* față de ea. Evie era parte din trecut, unul de care își amintea cu plăcere, dar care nu mai avea nici o legătură cu viața lui.

Intrarea bruscă a lui Smithwell îl scuti de nevoia de a-i închide gura vărului său cu forța.

– În sfârșit, murmură Will, în timp ce majordomul îi conduse la etaj spre biroul lui Dominic.

– Lașule! murmură Alec spre el.

– Amintește-mi, ce vârstă ai? replică el când ajunseră în capătul scării.

Alec îl străfulgeră cu un rânjet plin de malițiozitate, dar Will își ținu gura fiindcă Smithwell bătea la ușa biroului lui Dominic.

– Căpitanii Endicott și Gilbride, Sir Dominic.

Majordomul făcu un pas într-o parte pentru a le permite să intre. Will înaintă primul, dar se opri pe neașteptate când văzu cine îi aștepta. Alec intră după el, aproape doborându-l din picioare. Dumnezeule mare, *erau* ca o pereche de școlari idioți – sau cel puțin asta sugera expresia serioasă de pe chipul lui Dominic.

– Vă rog, intrați, domnilor, spuse el pe un ton dezaprobat. Nu vreți să-l lăsați pe Excelența Sa să aștepte, nu-i așa?

– Nu, Sir Dominic, răspunse Will, încercând să nu tresară la auzul tonului dojenitor. Intră cu pași mari în cameră și făcu o plecăciune spre bărbatul care stătea pe unul dintre scaunele de piele cu spetează din fața biroului lui Dominic. Iertare, domnule. Nu mă așteptam să vă văd azi.

Frederick, duce de York și Albany, comandantul-șef al armatei regelui și tatăl lui Will, își ridică trupul mare din scaun. Ducele întinse mâna, întâmpinându-l pe Will cu mai multă căldură decât de obicei.

– Îmi închipui că nu, băiete. Înțeleg că ți s-a dat permisiunea să pleci din regiment ca s-o vizitezi pe mătușa ta în Hampshire. Condoleanțele mele pentru pierderea extraordinarului tău unchi.

– Mulțumesc, domnule. A fost cel mai bun bărbat din lume, iar mătușa este foarte afectată de pierdere.

– La fel ca tine, presupun, răspunse ducele. Cu toate acestea, sunt bucuros să constat că arăți atât de bine după afacerea urâtă din Belgia. Bărbatul se întoarse spre Alec: Bun venit înapoi în Anglia, Gilbride! Înțeleg că și tu te-ai comportat bine la Waterloo. Tu și Regimentul 42 aveți cu ce să vă mândriți.

Alec răspunse la acel omagiu printr-o înclinare a capului.

– Vă mulțumesc, domnule, dar contribuția mea a fost modestă în comparație cu cea a majorității bărbaților din regimentul meu.

Vocea lui Alec era sumbră, iar Will știa că își amintea de morțile nenumărate pe care le suferise Garda Neagră în acea zi teribilă.

– Mulți bărbați buni și-au pierdut viața în acea zi. Este greu să te gândești la asta, nu-i așa? Un licăr de tristețe îi traversă fața rotundă și cam roșie. Apoi ducele se calmă. Totuși, aceste amintiri nu sunt

motivul pentru care l-am rugat pe Sir Dominic să vă cheme pe amândoi pentru a vă întâlni.

– Sigur că nu, interveni Dominic. Dacă vreți, puteți lua loc, Excelență, ca să putem continua.

Will și Alec schimbă priviri curioase, în timp ce ducele se așeză pe scaun. Ei își ocupară în tăcere locurile, în timp ce Dominic se întoarse la biroul lui.

Din spatele biroului masiv de stejar, Dominic conducea mulți agenți de informații ai Angliei, exercitându-și cu pricepere și absolută discreție puterea formidabilă. Sau cel puțin cea pe care o avusese în trecut. Will auzise discuții despre retragerea iminentă a șefului spionilor și nu se putea să nu se întrebe dacă căsătoria lui avea vreo legătură cu asta. Să se îndepărteze când avea influență și prestigiu nu era o alegere pe care Will ar fi făcut-o într-o poziție similară și tocmai de aceea îi era greu să-și închipuie că o persoană precum Dominic putea să schimbe puterea cu o viață liniștită de familie.

O tăcere meditativă se așternu în cameră. Ducele, nefiind un om care să piardă timpul sau care să se ascundă în spatele vorbelor, se uită ciudat la un tablou cu o scenă de vânatoare atârnat pe peretele din spatele biroului lui Dominic, cu sprâncenele lui groase împreunate într-o încruntare ușoară. Șeful spionilor rămase tăcut și aștepta cu siguranță ca superiorul lui să înceapă.

– Ei bine, domnule, de ce ne-ați adus azi aici? Întrebă în cele din urmă Alec, nerăbdarea făcându-i vocea să tremure ușor.

Will se strâmbă la greșeala de protocol. Dar Alec fusese dintotdeauna nerăbdător când venea vorba de regulile impuse de etichetă și rareori era vreo regulă pe care nu era tentat să o încalce.

Dominic murmură ceva dezaprobat în șoaptă, dar, din fericire, ducele alese să nu se supere. În schimb, îl ignoră pe Alec și ridică o sprânceană spre Will.

– Presupun că eram ultima persoană pe care așteptai să o vezi azi, comentă el.

– Trebuie să-mi recunosc surprinderea, domnule.

Părea ciudat că tatăl lui alesese să viziteze reședința din oraș a lui Dominic când putea lesne să le poruncească să se prezinte în biroul lui de la Cavaleria de Gardă. În plus, tatăl lui nu era în uniformă, iar trăsura lui nu se văzuse nicăieri pe stradă, toate acele detalii sugerând dorința de a evita privirile indiscrete.

– Voi ați ca întâlnirea asta să treacă neobservată de oamenii dumneavoastră din Cavaleria de Gardă?

– Îmi doresc să rămână un secret, răspunse tatăl lui răspicat. Avem pe cap o situație a naibii de ciudată și este nevoie ca tu și vărul tău să o rezolvați.

Lui Will nu-i plăcea ce auzea.

– Serios, domnule? Cum putem noi să ajutăm?

Când privirea insistentă a ducelui licări spre Dominic, șeful spionilor continuă conversația.

– Domnilor, știu foarte bine că amândoi aveți nevoie de o bine meritată odihnă. Cu toate acestea, serviciile voastre sunt necesare într-o misiune urgentă.

– Dumnezeu! se cutremură Alec. Nu din nou Napoleon!

Dominic schiță un zâmbet.

– Nu, el este bine controlat, vă asigur. Aceasta este o problemă mai aproape de casă. De fapt, cea mai mare parte a misiunii o să aibă loc aici în Londra.

– Și care este natura acestei misiuni?

Will fu nevoit să-și stăpânească frustrarea. Dominic avea dreptate. El și Alec meritau să se odihnească, iar gândul altei misiuni de spionaj îl îndemna să înjure îndelung și cu voce tare.

– Natura acestei misiuni este să oprească un asasinat, răspunse ducele brusc. Un posibil asasinat regal, care ar putea să se întâmple în următoarele săptămâni.

Nici măcar Alec nu reuși să nu fie surprins.

– Glumiți, nu-i așa?

Privirea insistentă a ducelui se îngustă.

– Aș vrea să glumesc, căpitane, și o să-ți mulțumesc dacă nu o să mă mai întrerupi, spuse el iritat.

Mustrat pe bună dreptate, Alec se strâmbă și murmură o scuză.

– Iertați-mă, domnule, spuse Will sperând să atragă furia ducelui dinspre Alec. Există vreun indiciu despre ținta unei asemenea încercări? Prințul regent sau poate dumneavoastră?

Will și ducele nu erau prea apropiați – până la urmă, nu-l întâlnise în persoană până când nu împlinise 16 ani. Totuși, ideea că tatăl lui se confrunta cu genul acela de pericol îi încordă fiecare mușchi din corp. Amenințarea asasinatului nu era greu de imaginat, din moment ce trecuseră doar trei ani de când prim-ministrul Spencer Perceval fusese victima unei asemenea fapte.

Dominic preluă imediat controlul discuției.

– În momentul acesta, ne lipsesc asemenea informații exacte. El îl privea fugăr pe duce. Cu permisiunea Excelenței Tale, o s-o iau de la început.

– Asta ne-ar fi de ajutor, murmură Alec în șoaptă.

De data asta, Will fu cel care îi aruncă o privire iritată, dar Alec pur și simplu își dădu ochii peste cap.

– Știți foarte bine, presupun, începu Dominic, că anterior Actului de uniune au existat o mulțime de probleme în Irlanda.

Will se încruntă. Deși prea tânăr la acea vreme, cu siguranță fusese conștient de tulburarea și de vărsarea de sânge care afectaseră Irlanda ani întregi, cu facțiunile de catolici și protestanți irlandezi unite împotriva administrației engleze de la Dublin. În anul 1798, un grup de rebeli catolici declanșase cea mai serioasă răzmeriță, de data asta în legătură cu francezii, care încercaseră să sprijine rebelii printr-o invazie.

Din nefericire pentru rebeli, vremea rea și ghinionul conduseseră la împrăștierea sau capturarea corăbiilor franceze, iar insurecția fusese reprimată cu brutalitate, dar eficient. Actul de uniune din anul 1801, care unea regatele Angliei și Irlandei, fusese semnat la sfârșitul acelei perioade revoluționare, iar ultimii paisprezece ani fuseseră relativ liniștiți în ceea ce privea republicanismul irlandez și emanciparea catolică.

După părerea lui Will, restricțiile impuse prin lege asupra populației catolice, atât în Anglia, cât și în Irlanda, erau peste măsură de nedrepte. Până la urmă, el avea o idee destul de bună despre cum era să fii marginalizat. Dar știa că tatăl lui și cei mai mulți dintre regaliști se opuneau vehement emancipării catolice, așa că își păstră ideile pentru el.

– Da, răspunse Will, dar credeam că situația din Irlanda era sub control, în special de la crearea Jandarmeriei Regale din Irlandeze, anul trecut.

Robert Peel, secretar-șef pentru Irlanda, supervizase crearea acelei forțe de poliție irlandeze, poreclită polițaii lui Peel, după numele celui care o înființase.

– Este în mare parte corect, fu de acord Dominic. Oamenii lui Peel au fost eficienți în ținerea sub control a revoltei. Dar tot apar probleme din când în când, în special din cauza disputelor legate de arendă și de luarea în posesie în regiunile rurale. Aceste tulburări

sunt respinse în forță și, cum puteți să înțelegeți, aceasta este o realitate profund respinsă de populația locală.

– Atunci ar trebui să se supună legii și să nu mai provoace atât de multe probleme, izbucni ducele. Atrag problema cu afurisitele fărădelegi agrare. Dacă un proprietar de teren vrea să alunge de pe pământul lui niște arendași catolici care nu sunt buni de nimic, are tot dreptul s-o facă.

Ochii verzi ai lui Dominic deveniră reci ca niște bucăți de gheață. Will avu impresia că se lupta să nu-i spargă capul ducelui.

– Situația este într-adevăr îngrijorătoare, zise în cele din urmă Dominic cu o voce voit neutră. În orice caz, deși Irlanda este pașnică în cea mai mare parte, administrația din Dublin este forțată să țină situația sub control.

– Ceea ce, presupun că înseamnă ochi și urechi pe teren, spuse Will.

– Vrei să spui spioni, adăugă Alec direct.

Dominic făcu un gest de parcă voia să spună că nu era tocmai așa.

– Să spunem că există persoane care se tem de vărsarea de sânge care cu siguranță ar rezulta din altă revoltă, chiar dacă, în general, simpatizează cu cauza catolică. Dar, dată fiind situația, acești indivizi acționează astfel încât îngrijorările lor să ajungă la Peel.

– Cu alte cuvinte, sunt informatori, spuse Alec sec.

Dominic ridică din umeri, dar nu răspunse.

Ducele aruncă o privire nerăbdătoare spre ceasul de pe poliță.

– Continuă, Dominic!

Dominic încuviință din cap, chiar dacă buzele lui subțiate îi arătau iritarea.

– Au existat zvonuri că se formează celule de radicali în Limerick și Tipperary, dar și în nord, aproape de Ulster. Majoritatea zvonurilor care au ajuns la noi sunt doar... zvonuri. Dar o sursă foarte sigură din Ulster a ajuns în posesia unor informații îngrijorătoare și credibile. Potrivit acestei surse, un grup de radicali ar putea să fie deja în Anglia cu intenția clară de a plănuși asasinarea unui important membru din guvern sau chiar a unui membru al familiei regale. Cele mai evidente ținte ar fi Peel sau Liverpool. Sau un prinț regent. Dar și alții ar putea să fie amenințați.

Will clătină din cap.

– Nu avem prea multe informații pentru a continua.

– Ca de obicei, spuse Alec sarcastic.